

Arrest

nr. 279 190 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder: mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen en de gegevens uit je administratieve dossier ben je een staatsburger van Albanië, afkomstig uit Roskovec. Je bent geboren in 2006 en bent actueel nog minderjarig. In het voorjaar van 2021 kwam je samen met jouw zus P. (...) en moeder M.H. (...) (O.V. X) naar België. Op 11 januari 2021 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in. Jij en jouw zus stonden toen, als minderjarigen, op de bijlage bij het verzoek van jouw moeder. Jouw moeder haalde aan in het kader van haar verzoek problemen te hebben met jouw vader. Jouw vader geloofde niet dat jij en je zus van hem waren waardoor hij jouw moeder mishandelde. Daarnaast haalde jouw moeder eveneens aan dat jouw vader betrokken was bij louche zaken. Op 21 mei 2021 nam het Commissariaat-generaal een

weigeringsbeslissing in het verzoek van jouw moeder, omdat er hoe dan ook geen redenen waren om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen beroepen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. Op 6 december 2021 werd het door jouw moeder aangetekende beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 7 januari 2022 diende jij een eigen verzoek om internationale bescherming in. Je verklaarde in het kader van jouw eigen verzoek dat je bij een terugkeer naar Albanië vreest dat je vader jou zal vermoorden omdat hij denkt dat je zijn dochter niet bent.

Ter staving van jouw identiteit werd in het verzoek van uw moeder al uw paspoort neergelegd. Jijzelf legt geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Voorts bepaalt artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je haalde namelijk aan te zijn vertrokken door de problemen met jouw vader (CGVS, p. 8-9). Zo haal je aan schrik te hebben dat je vader jou, je zus en moeder zou vermoorden (CGVS, p. 9). Dit is een gebeurtenis die volledig in het verlengde ligt van de feiten die jouw moeder eerder aanhaalde en waarvan er al werd geoordeeld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij hiervoor geen beroep kan doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. Hierbij dient er benadrukt te worden dat je bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg de weigeringsbeslissing in dit verzoek ook voor jou geldt. Er kan ook nog worden opgemerkt dat je niet consistent bent in je verklaringen. Zo haalde je aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat je mama verschillende keren naar de politie is geweest om klacht in te dienen waarbij zij u meenam (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5, dd. 07.02.2021). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaar je initieel dat je mama verschillende keren klacht ging indienen na haar scheiding (CGVS, p. 9). Wanneer er wordt op doorgevraagd blijkt echter dat je mama enkel één keer naar de politie ging tijdens haar huwelijk en dat je nooit bent mee geweest (CGVS, p. 11-12). Jouw moeder maakte bovendien geen enkele melding dat ze ooit naar de politie is gestapt tijdens of na het huwelijk omwille van het huiselijk geweld (zie npo M.H. (...), dd. 15.04.2021, p. 20). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw huidige verklaringen in verband met jullie pogingen om nationale bescherming te bekomen dan ook op manifeste wijze.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Evenmin leg je een document voor dat bovenstaande beoordeling kan ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de: “schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneva van 28.07.1951, evenals van de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorgs- en zorgvuldigheid, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind evenals van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, en artikel 22bis van de Grondwet”.

Volgens verzoekster schendt verweerder de aangehaalde bepalingen “aangezien dochter van verzoekster wel degelijk heeft aangedrongen op aangelegenheden die haar rechtstreeks aangingen.

Tijdens haar verhoor is verzoeksters dochter uitvoerig ingegaan op hetgeen zij zelf vreesde in geval van terugkeer naar Albanië.

Zij sprak over haar bijzonder moeilijke jeugd onder de controle van een vader die gewelddadig en agressief tegen haar was.

In dit verband verklaarde zij het volgende:

(...)

Later preciseert zij ook, in de volgende bewoordingen, dat zij herhaaldelijk door hem is verkracht:

(...)

Deze zeldzame gewelddaden werden ook gepleegd op haar kleine zusje, zoals zij in de volgende woorden verklaart:

(...)

Hoewel de dochter van verzoekster al deze punten, die haar rechtstreeks aangaan, heeft aangevoerd, moet worden opgemerkt dat deze elementen niet voorkwamen in verzoeksters eigen procedure.

In dit verband kan niet worden ontkend dat in het arrest van Uw Raad en in de daaraan voorafgaande beschikking op geen enkel moment wordt verwezen naar het geweld dat aan verzoeksters dochter is aangedaan.

Deze elementen zijn dus ontegenzeggelijk nieuwe elementen ten opzichte van voornoemde bepaling en de toepassing van de jonge T. (...) moet derhalve ontvankelijk worden verklaard.

Anderzijds is het logisch dat deze feiten verband houden met de feiten die verzoekster in haar eigen asielpcedure heeft aangevoerd, in die zin dat zij in dezelfde gezinseenheid en met dezelfde echtgenoot/vader hebben geleefd.

Een dergelijke analyse van de door de wederpartij gebruikte bepaling zou dus in geen geval leiden tot de ontvankelijkheid van een asiolverzoek van het minderjarige kind, aangezien het effect zelf van het artikel tot nul zou worden gereduceerd.

De vraag rijst immers in welke specifieke omstandigheden de wederpartij zou oordelen dat de door een minderjarig kind ingeroepen elementen fundamenteel verschillen van die van een van zijn ouders.

Uiteraard moet hier duidelijk worden gesteld dat de analyse van deze bepaling niet impliceert dat moet worden gewacht op elementen die geen verband houden met die welke in een eerder verzoek zijn aangevoerd.

Het is alleen noodzakelijk dat deze elementen niet identiek zijn en zeker dat zij uit een verschillend perspectief komen.

Hieruit moet worden geconcludeerd dat de wederpartij zich kennelijk vergist door te oordelen dat geen nieuw bewijsmateriaal is overgelegd ter ondersteuning van het asiolverzoek van verzoeksters dochter.”

Verzoekster gaat vervolgens in op haar relaas. Zij doet gelden:

“Niet alleen moet het asiolverzoek van verzoeksters dochter ontvankelijk worden verklaard, maar ook blijkt uit het dossier dat haar relaas voldoende duidelijk en gedetailleerd is om haar het voordeel van internationale bescherming te kunnen verlenen.

De dochter geeft een voldoende duidelijk en gedetailleerd relaas van het misbruik dat zij door haar vader heeft ondergaan.

Ze ging ook lang door over de redenen waarom haar vader haar aanviel.

Binnen de grenzen van wat zij zich op geldige wijze kan herinneren, heeft de jonge T. (...) een voldoende duidelijk en samenhangend relaas gepresenteerd, waarvan de algemene economie positief lijkt te zijn en het verkrijgen van internationale bescherming voldoende rechtvaardigt.

Deze gebeurtenissen brachten ook de dochter van verzoekster in een moeilijke positie, aangezien zij het moeilijk vond om het gesprek voort te zetten en herhaaldelijk om een pauze vroeg om weer rustig te worden.

In ieder geval mag niet worden vergeten dat de jonge T. (...) bijzonder jong was ten tijde van de gebeurtenissen die zij heeft toegelicht.

De jonge leeftijd van verzoeksters dochter vereist bijzondere voorzichtigheid bij het onderzoek van haar asielerzoek in het algemeen, en van haar verklaringen in het bijzonder.

Uit talrijke teksten, zowel in het Europees recht als in het Belgisch recht, blijkt immers dat de asielautoriteiten bij verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen bijzondere voorzichtigheid moeten zijn en rekening moeten houden met hun kwetsbaarheid.”

Verzoekster geeft vervolgens enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen, wijst op een Franstalig arrest van de Raad van in 2007 en voert aan:

“In dit verband vermeldt de wederpartij in haar beslissing alleen de minderjarigheid van verzoeksters dochter, wanneer het gaat om de wijze waarop zij tijdens de hoorzitting is gehoord.

Anderzijds is het volstrekt onaanvaardbaar dat deze minderheid op geen enkel moment in het kader van de inhoud van de beslissing is genoemd.

Er wordt geen melding gemaakt van deze minderheid in een poging om de inconsistenties van verzoeksters dochter te verklaren - quod non.

Er wordt geen melding gemaakt van deze minderheid om te begrijpen dat het geheugen van verzoeksters dochter soms wazig kan zijn.

Er wordt geen melding gemaakt van deze minderheid om te verduidelijken hoe de verwachtingen van de wederpartij aan dit fundamentele element moeten worden aangepast.

Daarmee stelt de tegenpartij conventionele verwachtingen voor volwassenen tegenover een jonge minderjarige in een fundamenteel andere situatie.

Dit gedrag is bijzonder problematisch en de beslissing moet reeds op deze basis worden herzien.

Aangezien laatstgenoemde acht jaar oud was toen de problemen zich voordeden, moet immers worden geconcludeerd dat het heel normaal en logisch is dat zij geen precieze en samenhangende herinneringen kan voorleggen, maar dat in het algemeen haar hele relaas geloofwaardig is.

Zoals hierna zal blijken, moet alle kritiek van de wederpartij worden geanalyseerd in het licht van de leeftijd van verzoeker, die niet in aanmerking is genomen.

Hoe dan ook, voor zover dit besluit geen afspiegeling vormt van verzoeksters dochters minderjarigheid in de verwachtingen die aan hem worden gesteld, dient het nietig te worden verklaard.

Deze zeer jonge leeftijd kan onder meer enkele kleine inconsistenties in het aantal door haar moeder ingediende klachten rechtvaardigen.

Daarbij, en in ieder geval, is het noodzakelijk haar het voordeel van twijfel toe te kennen.”

Verzoekster geeft andermaal enkele algemene, theoretische beschouwingen en stelt:

“Deze kleine inconsistenties kunnen in dit geval grotendeels worden gerechtvaardigd door de bijzonder jonge leeftijd van de verzoeksters dochter ten tijde van de feiten, evenals ten tijde van zijn verhoor.

Daarbij is het heel logisch om hem het voordeel van de twijfel te geven in het geval van enige resterende inconsistentie - quod non.”

Vervolgens gaat verzoekster in op de beschermingsmogelijkheden in Albanië. In dit kader betoogt zij:

“Als het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters dochter moet ontvankelijk worden verklaard Moet ook bewezen worden dat zij geen beroep zou kunnen doen op haar nationale autoriteiten voor bescherming.

Tegenpartij is vaak ten onrechte van mening dat de objectieve informatie waarover zij beschikt, voldoende is om te overwegen dat de Albanese staat voldoende bescherming biedt aan vrouwelijke en kinderlijke slachtoffers van huiselijk geweld.

Tegenpartij geeft aan vaak dat er werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. Zij zegt vaak op basis van informatie die, volgens haar, tonen aan dat Albanië ernstige inspanningen levert om huiselijk geweld te bestrijden.

Er moet echter worden opgemerkt dat deze zware inspanningen waarschijnlijk niet toereikend zijn om voldoende bescherming te garanderen voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld.

De bescherming die de autoriteiten bieden, moet worden geanalyseerd op het niveau van de uitvoering van deze wetgevingsmaatregelen, en dus op het niveau van hun doeltreffendheid in de praktijk, in het licht van de persoonlijke situatie van de verzoekster.

De COI Focus “Huiselijk Geweld” verklaart de structuren ter preventie en bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld.

Het is precies verwezen naar de “Nationaal Doorverwijzingsmechanisme voor de behandeling van zaken van huiselijk geweld”.

Het moet eerst opgemerkt worden dat de COI Focus zelfs veel kritiek heeft over het functioneren van deze mechanisme:

(...)

De cijfers gemeld op pagina 21 van de COI Focus kunnen ons niet overtuigen over de capaciteit van de Albanese autoriteiten klachten tegen aktes van huiselijk geweld te onderzoeken.

Inderdaad, het feit dat in 2016 de politie 4163 klachten in verband met huiselijk geweld heeft geregistreerd, geeft geen sluitende informatie over de uitkomst van deze klachten.

Bovendien, het feit dat beschermingsbevelen werden gevraagd, geeft geen informatie over de vraag of deze maatregelen daadwerkelijk werden toegekend.

In dit opzicht geeft de COI Focus een uitgebreid overzicht van de procedure voor het verkrijgen van een beschermingsbevel, maar geeft geen informatie over de manier waarop een beschermingsbevel wordt in de praktijk uitgevoerd: wordt de misdader effectief verwijderd van de slachtoffer? Welke concrete maatregelen kunnen door de rechter worden genomen bij deze beschermingsbevelen?

Bovendien reproduceert de COI Focus alleen woord voor woord de voorwaarden gemeld in de wet, zonder de implementatie van deze maatregelen te analyseren.

Het artikel "Home Office : Country information and Guidance Albania" betreffende huiselijk geweld, ook neergelegd door tegenpartij, geeft aan:

(...)

Er moet ook rekening mee worden gehouden dat Albanese vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld in stilte lijden, dat is één van de grootste obstakels die in Albanië nog moeten bestreden worden. Dit probleem wordt verklaard in pagina 22 van de COI Focus:

(...)

Bovendien blijkt ook uit het artikel "Home Office : Country information and Guidance Albania" dat:

(...)

Dit artikel vermeldt ook het zeer lage percentage van vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld die hulp zoeken:

(...)

Deze elementen zijn vergelijkbaar met de situatie van verzoekster, waarnaar hieronder zal terugkeren worden.

Deze situatie, waarover in 2017 dus een specifiek verslag is opgesteld, komt ook tot uiting in het algemene COI Focus over Albanië.

Het onderhavige verslag bevestigt op zijn minst alle hierboven geuite vrees en maakt de juridische en administratieve situatie van vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Albanië er alleen maar slechter op.

De volgende passages uit het verslag zijn bijzonder vermeldenswaard:

(...)

Uit de COI Focus op de algemene situatie in Albanië blijkt heel duidelijk dat er nog geen krachtige reactie is gekomen op de kwestie van huiselijk en familiaal geweld.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de nationale autoriteiten geen specifieke en effectieve beschermingsmaatregelen kunnen garanderen.

Die werd uitgebreid ontwikkeld door de advocaat van verzoeksters dochter aan het einde van haar persoonlijk onderhoud."

Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde de "NIETIGVERKLARING VAN DE BESLISSING WEGENS SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT". Zij geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en voert aan:

"Hieruit blijkt duidelijk dat de wederpartij geen rekening heeft gehouden met een reeks elementen die van fundamenteel belang zijn bij de analyse van het asielverzoek van verzoeksters dochter.

In dit verband wordt beklemtoond dat de wederpartij op geen enkel moment gewag maakt van het geweld waarvan de jonge T. (...) en haar zuster het slachtoffer zijn geworden.

Toch vormt dit duidelijk de kern van haar verzoek.

Dit zijn precies de gebeurtenissen die de dochter van verzoekster in haar gratis verslag vermeldt.

Nog verbazingwekkender is dat de wederpartij geen indringende vragen heeft gesteld over het geweld waaraan zij was blootgesteld.

Evenmin heeft het in het dispositief van de beschikking melding gemaakt van het bestaan van dergelijk geweld.

Het lijkt erop dat de laatste daarom ten onrechte van mening was dat dit deel van het verhaal, hoewel centraal, zijn aandacht niet verdiende.

Dit roept vragen op.

Hoe kan men immers geldig een standpunt innemen over de vraag of het asielverzoek van verzoeksters dochter ontvankelijk is, zonder zelfs maar melding te maken van het bestaan van de nieuwe feiten waarop zij zich ter ondersteuning van haar verzoek beroept?

Om die reden, en subsidiair, dient de bestreden beschikking nietig te worden verklaard en de zaak voor verdere afdoening naar de wederpartij te worden terugverwezen."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Hoofdelijk, de bestreden beslissing te herzien en, als gevolg, de aanvraag van haar dochter ontvankelijk en gegrond te verklaren en, als gevolg, haar rechtstreeks de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Geneva toe te kennen;

Subsidiair, de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier voor de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen terug te zenden voor bijkomende onderzoek.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de *COI Focus: Albania – Domestic Violence* van 13 oktober 2017 (bijlage 2) en informatie van het *Home Office* van april 2016 (bijlage 3) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. De Raad gaat te dezen enkel na of verweerder al dan niet terecht heeft besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.2. Waar verzoekster verwijst naar artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, dient verder te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens deze bepalingen en krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde, bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van

jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. In zoverre zij verweerder verwijt dat haar minderjarigheid niet in acht werd genomen om de 'kleine inconsistenties' binnen haar verklaringen en tussen haar verklaringen en deze van haar moeder te verklaren, dient immers te worden opgemerkt dat de enige inconsistentie die in de bestreden beslissing is opgenomen handelt over de vraag of haar moeder al dan niet naar de politie ging om bescherming te verkrijgen en hoe vaak haar moeder zulks deed. Deze inconsistentie kan daarbij geenszins worden verklaard door verzoeksters jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten en/of door haar jeugdige leeftijd op het ogenblik van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoekster was ten tijde van dit persoonlijk onderhoud namelijk bijna 16 jaar. Aangezien haar moeder reeds een verzoek om internationale bescherming indiende op grond van de problemen die haar vader voor haar en voor verzoekster en verzoeksters zus veroorzaakte, aangezien dit verzoek ook werd ingediend in naam van verzoekster en aangezien er in het kader van dit verzoek werd geoordeeld dat verzoeksters moeder, verzoekster en haar zus zich inzake de problemen met verzoeksters vader konden beroepen op de bescherming vanwege hun eigen, nationale autoriteiten, kon, gelet op verzoeksters leeftijd en in acht genomen dat verzoekster het nodig achtte om daarna een verzoek om internationale bescherming in te dienen in eigen naam, redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster zich bij haar moeder terdege zou hebben geïnformeerd omtrent een dermate cruciaal gegeven als de poging(en) die haar moeder in het verleden ondernam teneinde bescherming te verkrijgen in haar land van herkomst. Derhalve mocht weldegelijk van verzoekster worden verwacht dat zij hierover in het kader van haar voorliggende verzoek eensluidende verklaringen zou afleggen en dat haar verklaringen dienaangaande zouden overeenstemmen met de verklaringen van haar moeder.

Voor het overige beperkt verzoekster zich inzake het voorgaande tot het uiten van een aantal louter algemene en theoretische beschouwingen en tot de algemene stelling dat bij de beoordeling van (de geloofwaardigheid van) haar relaas rekening moet worden gehouden met haar jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten, dat er *“bijzondere voorzichtigheid”* moet worden gehanteerd *“bij het onderzoek van haar asielerzoek in het algemeen, en van haar verklaringen in het bijzonder”*, dat *“alle kritiek van de wederpartij”* moet *“worden geanalyseerd in het licht van de leeftijd van verzoeker, die niet in aanmerking is genomen”* en dat *“dit besluit geen afspiegeling vormt van verzoeksters dochters minderjarigheid in de verwachtingen die aan hem worden gesteld”*. Verzoekster kan met het uiten van dergelijke, louter algemene beweringen niet volstaan om aan te tonen dat, waar, waarom of op welke wijze er *in casu* onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar jeugdige leeftijd. Dit geldt nog des te meer daar de door verzoekster ondergane feiten en aangevoerde asielmotieven in de bestreden beslissing *an sich* niet worden betwist en niet ongeloofwaardig worden bevonden. Wel wordt erop gewezen dat reeds in het kader van het door haar moeder ingediende verzoek om internationale bescherming, dat ook in naam van verzoekster werd ingediend, werd vastgesteld dat zij zich in het kader van deze problemen kunnen beroepen op de bescherming van hun eigen, nationale autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat inzake het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekster, verzoek dat ook werd ingediend in de naam van verzoekster en bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 261 932, een beschikking werd geveld die luidde als volgt:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 mei 2021 waarbij het verzoek om

internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog, het uiten van kritiek en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster “geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u naar aanleiding van de problemen met uw ex-man, die overigens voornamelijk een hypothetisch karakter hebben aangezien er in feite sinds jullie scheiding in 2013 niets is gebeurd, geen beroep kon doen, of mocht het in het geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot zwaarwichtigere problemen met uw ex komen, geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.” De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat dit evenwel niet het geval is en motiveert: “Uit uw verklaringen blijkt immers dat u noch naar aanleiding van het huiselijk geweld tijdens uw huwelijksleven noch naar aanleiding van uw vrees voor uw ex na jullie echtscheiding tegen uw ex bij de politie klacht heeft ingediend (CGVS, p. 20-21). Evenmin maakte u tijdens de echtscheidingsprocedure gewag van huiselijk geweld tijdens uw huwelijksleven. Bovendien probeerde u nooit om via gerechtelijke weg een contactverbod met uw ex te bekomen (CGVS, p. 20-21). Ook zocht u nooit contact met een vrouwenorganisatie of organisaties die zich bekommeren over slachtoffers van (huiselijk) geweld. U verklaarde in dit verband dat die er waarschijnlijk wel waren maar dat u niet geïnteresseerd was (CGVS, p. 22).

Dat u schrik had om een aangifte te doen omdat u door hem bedreigd werd, dat u bang was dat hij het op uw dochters zou gemunt hebben en dat het erger zou worden als hij te horen kreeg dat u naar de politie was gegaan, kan uw nalaten geenszins rechtvaardigen (CGVS, p. 20-21). Immers, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Dat een aangifte indienen niet zou helpen – u verwees naar het feit dat hij er in 2006 in geslaagd was een straf te ontlopen naar aanleiding van de diefstal van 8000 dollar in de supermarkt –, is een blote bewering die niet kan overtuigen. U verklaarde immers eveneens niet te weten waarom uw ex-man destijds door de politie werd vrijgelaten (CGVS, p. 20-21, p. 23): u wist niet hoe de zaak werd afgerond en of uw ex

daadwerkelijk het geld waarvan sprake had gestolen (CGVS, p. 13-14). Bijgevolg heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat hij daadwerkelijk op onterechte wijze in 2006 een straf voor diefstal zou zijn ontlopen. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat de Albanese politie in het kader van de diefstal in 2006 een onderzoek heeft gevoerd. Verschillende personen, onder wie u, konden verklaringen afleggen, uw broer en uw ex werden in het kader van het onderzoek opgepakt en dankzij het afnemen van vingerafdrukken werd uw broer van alle verdenking vrijgepleit (CGVS, p. 13). Dat er uiteindelijk niemand gestraft werd voor de diefstal, kan te wijten zijn aan diverse oorzaken, zoals een tekort aan materieel bewijs, en wijst niet noodzakelijk op onwil of onkunde vanwege de Albanese autoriteiten om misdrijven te onderzoeken.” (eigen onderlijning).

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en huiselijk geweld.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming of het op algemene wijze poneren dat hervormingen nog steeds nodig zijn. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op (meerder) ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar zij slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar, het citeren uit en het toevoegen als stukken bij het verzoekschrift van algemene informatie volstaan niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er hierbij ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Bij arrest nr. 264 958 van 6 december 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het beroep dat de moeder van verzoekster indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens verworpen, en dit omdat zij niet binnen de in artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn vroeg om te worden gehoord zodat zij op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet werd geacht in te stemmen met de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekster wijst in het voorliggende verzoekschrift opnieuw op de feiten waaraan haar vader haar en haar zus onderwierp, citeert haar verklaringen dienaangaande en wijst erop dat deze feiten door haar moeder niet allemaal expliciet werden aangehaald tijdens het verzoek om internationale bescherming dat haar moeder (ook in haar naam) indiende. Hoewel deze feiten niet allemaal expliciet en met zoveel woorden werden aangehaald door haar moeder en in het kader van het voormelde verzoek om internationale bescherming, dient echter te worden opgemerkt dat deze feiten en de op grond van deze feiten door verzoekster geformuleerde vrees dat haar vader zowel haar, haar zus als haar moeder zou vermoorden, volledig in dezelfde lijn liggen als en in het verlengde liggen van de problemen en de vrees die verzoeksters moeder aanhaalde en formuleerde in het kader van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming, dat ook werd ingediend namens verzoekster en in het kader waarvan er

werd geoordeeld dat er in het land van herkomst van verzoekster de nodige beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn. Verzoekster bevestigt zulks ook uitdrukkelijk in het verzoekschrift en geeft duidelijk aan dat de door haar aangevoerde feiten verband houden met de feiten die haar moeder aanvoerde in het kader van het voormelde verzoek om internationale bescherming, alsmede dat zij leefden in dezelfde gezinseenheid en met dezelfde echtgenoot/vader.

Gelet op het voorgaande en de reeds hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters jeugdige leeftijd mede in acht genomen, wordt in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht gemotiveerd:

“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je haalde namelijk aan te zijn vertrokken door de problemen met jouw vader (CGVS, p. 8-9). Zo haal je aan schrik te hebben dat je vader jou, je zus en moeder zou vermoorden (CGVS, p. 9). Dit is een gebeurtenis die volledig in het verlengde ligt van de feiten die jouw moeder eerder aanhaalde en waarvan er al werd geoordeeld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij hiervoor geen beroep kan doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. Hierbij dient er benadrukt te worden dat je bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg de weigeringsbeslissing in dit verzoek ook voor jou geldt. Er kan ook nog worden opgemerkt dat je niet consistent bent in je verklaringen. Zo haalde je aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat je mama verschillende keren naar de politie is geweest om klacht in te dienen waarbij zij u meenam (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5, dd. 07.02.2021). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaar je initieel dat je mama verschillende keren klacht ging indienen na haar scheiding (CGVS, p. 9). Wanneer er wordt op doorgevraagd blijkt echter dat je mama enkel één keer naar de politie ging tijdens haar huwelijk en dat je nooit bent mee geweest (CGVS, p. 11-12). Jouw moeder maakte bovendien geen enkele melding dat ze ooit naar de politie is gestapt tijdens of na het huwelijk omwille van het huiselijk geweld (zie npo M.H. (...), dd. 15.04.2021, p. 20). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw huidige verklaringen in verband met jullie pogingen om nationale bescherming te bekomen dan ook op manifeeste wijze.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Evenmin leg je een document voor dat bovenstaande beoordeling kan ombuigen.”

Verzoekster kan aan deze motieven geen afbreuk doen met het betoog dat zij inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië voert in het voorliggende verzoekschrift. Dit betoog is namelijk integraal geschraagd op en verzoekster verwijst daarbij enkel naar en citeert louter uit de informatie die reeds gekend was en voorlag ten tijde van het verzoek om internationale bescherming dat door haar moeder en ook in haar naam werd ingediend en die het voorwerp uitmaakte van de beoordeling die geschiedde bij de hoger geciteerde beschikking en het hoger geciteerde arrest. De COI Focussen waaruit verzoekster citeert werden immers beide reeds in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder neergelegd en in de oordeelsvorming betrokken. De informatie van het *Home Office* maakte eveneens deel uit van en werd in rekening gebracht in de betreffende COI Focus inzake huiselijk geweld en werd, zoals verzoekster ook zelf aangeeft in het verzoekschrift, aldus ook reeds neergelegd door verweerder in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder, dat ook werd ingediend in naam van verzoekster. Bovendien werd dit rapport reeds aangehaald in het verzoekschrift dat verzoeksters moeder indiende bij de Raad in het kader van voormeld verzoek om internationale bescherming. Derhalve kunnen de door verzoekster aangereikte informatie en de hierop geschraagde uiteenzetting in het voorliggende verzoekschrift niet worden beschouwd als zijnde eigen feiten in de zin van artikel 57/6, § 3, eerst lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Verzoekster kan haar onderhavige beroep en verzoek om internationale bescherming niet aanwenden om een vorm van beroep in te dienen tegen de gedane beoordeling in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat door haar moeder en ook in haar naam werd ingediend.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerst lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.6. Gelet op het voorgaande, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Zoals genoegzaam blijkt uit de reeds hoger gedane vaststellingen, omtrent de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hoofde van verzoekster en in haar land van herkomst, zijn er *in casu* goede redenen voorhanden om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade die verzoekster in het verleden onderging zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw zal voordoen.

3.7. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze “*de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorgs- en zorgvuldigheid*” *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT